

БАРАБАШЧЕ

ВЕСЕЛЪ СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Вестникът е разрешен от Министерството на народното просвещение с писмо № 23977-2-II от 30 май 1938 година

Представя тази седмица филмът:

Сждбоносната жаба

Бай Михалъ косѣше своята ливада. Циганка гледачка, ей, че се зададе. Гледа на Михала пустата му баба и отсѣче въ края: — Ще умрешъ отъ жаба! После зърна жаба бай Михалъ въ тревата и надъ нея ядно дигна той косата. И се сбждна всичко. Нѣма що да крия. Своя вратъ прерѣза бай Михалъ горкия!

Есенна пѣсенъ

Отмина си златното лѣто,
Завѣя пакъ вѣтъръ студень
И капятъ и капятъ листата
Безшумно край менъ.

Пристѣпва пакъ тѣжната есенъ
Надъ моята родна земя. . .
И млѣква и млѣква вредъ пѣсенъ
И вехнатъ цвѣтя.

Вл. Русалиевъ

Нашиятъ Царъ между народа

(По случай 20 годишнината отъ царуването на Н. В. Царя)

Въ книгата на писателя Ненчо Илиевъ — „Борисъ III—Царъ на Българитѣ“, е предадена следната случка:

Въ едно село въ Врачанска околия, Царѣтъ присѣствувалъ на освещаване паметника за падналитѣ въ войната. Царѣтъ билъ посрещнатъ отъ две момиченца, които му поднесли цвѣтя. Едно отъ момиченцата, при поднасяне на цвѣтята, се опитало да произнесе приветствено слово и започнало:

— Ваше Величество, Величество Ваше. . . тѣзи цвѣтя. . . Невинни цвѣтя. . . Цвѣтя невинни. . . Ваше Величество. . . Ве-ли-че-ство Вашше . . . Цццвѣття невинни. . . отъ не-вин-на. . .

де-вой-кка. . .

И момиченцето продължавало да произнася съ голѣмо смущение почти едни и сѣщи думи. Баща му, селскиятъ свещеникъ, изгубилъ търпение, защото видѣлъ, че и всички останали селяни изгубили търпение, дръпналъ го ядосанъ, изругалъ го и го натирилъ. Момиченцето хукнало засрамено и се разплакало. Царѣтъ се впусналъ следъ него, настигналъ го, успокоилъ го, далъ му париченъ даръ и съумѣлъ да превърне цѣлата тази мъчителна сцена въ весела и да заглади лошото впечатление отъ смутеното момиченце и отъ разсърдения свещеникъ.

Подвигътъ на младата камила

Разказъ отъ БОТЪО СЯВОВЪ

Керванъ камили поляка пѣплѣше презъ пустинята. Четирма въоръжени араби придружаваха жената на шеиха, съ четиригодишния ѝ синъ. Младата ѝ камила следѣше камилата на водача Али Мрадъ. Другитѣ трима араби, които се движеха на върволицата следъ нея, поканваха камилитѣ си да бързатъ. Тѣ не виждаха тѣжното лице на майката подъ тъмнооранжевия балдахинъ, който равномерно се полюляваше възъ ослѣпителното африканско небе. Малкиятъ Браимъ бѣше боленъ отъ жажда. Въ мѣховетѣ вече нѣмаше ни капка вода. А двата познати извора на Али Мрадъ, при които се спираха да взематъ вода, бѣха пресъхнали отъ жегата.

Керванътъ сега блуждаеше презъ пѣсцитѣ. Али Мрадъ бѣше забъркалъ пѣтя, когато се отбиха изъ пустинята да търсятъ вода. Навремени стигаха пуста долина, гдето се чернѣха само стволоветѣ на изсѣхнали палми. Гледаха една минута безъ да говорятъ. И керванътъ пакъ трѣгваше презъ злат-

нитѣ пѣсѣци на занѣмѣлата пустиня. Презъ дългия пѣтъ Али Мрадъ вдигаше ржка надъ очитѣ си и гледаше надалечъ въздушни гори и води, които примамливо свѣтятъ. Това бѣха миражи въ пустинята. Къмъ обѣдъ жегата стана непоносима. Браимъ тежко дишаше въ ржцетѣ на майка си подъ издигнатия балдахинъ отъ тъмнопортокалева коприна. Но Али Мрадъ водѣше кервана съ надежда, че ще намери сѣнка и вода въ нѣкой малъкъ оазисъ изъ пустинята.

— Мамо, — промѣлви, съ потъмнѣли уста детето — искамъ да видя още веднѣжъ планината Хогаръ.

Майката навдигна главницата на болното дете и каза:

— Ето, Хогаръ се вижда още. Хе, тамъ е планината Джинсъ. Върховетѣ ѝ приличатъ на корабъ въ синьото небесно море. Туарегитѣ отъ Хогаръ вѣрватъ, че тамъ отиватъ чиститѣ души на храбри мъже като тебе, Браимъ.

— Азъ храбъръ ли съмъ, майко
(Следва на 2 стр.)